

(Această carte conține un interviu apărut inițial la Editura Areopag în anul 2011, sub titlul *Spovedania unui monah de la Muntele Athos*. Dar, pentru că între timp părintele respectiv nu mai viețuiește în Sfântul Munte, am considerat că este mai potrivit să modificăm titlul mărturiei respective – ceea ce nu modifică în niciun fel conținutul ei – n.ed.)

Este liberă preluarea textului, în format electronic sau în variantă tipărită – cărți, ziare, reviste, doar cu menționarea sursei.

© Editura Areopag

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Spovedania unui monah / trad. de pr.

Gheorghe Konispoliatis. - București :

Areopag, 2023

ISBN 978-606-9678-33-6

I. Konispoliatis, Gheorghe (trad.)

SPOVEDANIA UNUI MONAH

Traducere de pr. Gheorghe
Konispoliatis

Editura Areopag
București, 2023

SPOVEDANIA UNUI MONAH¹

- *Părinte, vă rog să îmi spuneți cum ați devenit ortodox.*

- *Eu m-am născut ortodox, dar nu aveam conștiință ortodoxă. Nu știam ce înseamnă să fii ortodox.*

- *Când ați fost copil, mergeați la biserică?*

- *Mergeam numai de Crăciun și de Paști. Nici părinții mei n-au avut legătu-*

---

¹ *Interviul care urmează a fost luat unui părinte grec de la una din marile mănăstiri de la Muntele Athos. Duhovnicul părintelui respectiv a dat binecuvântare pentru publicarea acestui text, dar a pus condiția de a nu fi menționat nici numele părintelui, și nici numele mănăstirii în care viețuiește. În aceste condiții, și cel care a realizat interviul a dorit să rămână anonim. (Notă la ediția a doua: între timp, părintele respectiv nu mai viețuiește în Sfântul Munte Athos.)*

ră cu Biserica. Duceau o viață lumească. Lucrau și după-amiază la un al doilea serviciu. După-amiază îi ajutam și noi. Financiar nu stăteam rău, dar o slujbă nu le ajungea. Trebuia să ne plătească și lecțiile particulare de engleză și de amiază.

- *Ați trăit momente în care v-ați simțit mai aproape de Dumnezeu?*

- Îmi amintesc că în Săptămâna Mare mergeam la o mănăstire de maici. Îmi plăcea să stau și să ascult, fără să înțeleg mare lucru, dar simțeam o ne-maiîntâlnită pace și seninătate. Simțeam că e ceva nefiresc, nepământesc, simțeam prezența lui Dumnezeu, fără să pot preciza ce se întâmpla în interiorul meu. Într-o zi, când am avut 16 ani, au venit la biserică și niște colegi de-ai mei. Când m-au văzut că urmăresc ce se citea din Sfintele Scripturi, încercând să înțeleg ceea ce auzeam, s-au mirat și mi-au zis: „Ce e cu tine? La biserică venim doar ca să găsim vreo fată...” Eu

m-am mirat, și ei mi-au răspuns: „Ce, nu știai că e așa?” „Bine, dacă vreți să ne uităm după fete, hai.”

Dar mie îmi era dor de sentimentul de pace și de seninătate. De când eram mic simțeam o dragoste pentru Hristos. Simțeam prezența Lui, că stătea lângă mine, Îl simțeam ca un prieten și totdeauna credeam că El este Dumnezeu, cu toate că viața mea nu era cum trebuie, pentru că înjuram, aveam relații cu fete, fără să creez probleme familiei mele sau altor oameni.

Când am terminat liceul trebuia să hotărâsc ce să studiez. Am hotărât să studiez muzica, să devin profesor de muzică. Am hotărât împreună cu părinții mei să studiez la Atena, pentru că în orașul meu nu existau profesori potriviți. Când am văzut că nivelul studiilor este înalt, am simțit o inferioritate și simțeam că nu voi reuși. Așa că am început să învăț foarte mult. Numai sâmbăta ieșeam cu doi prieteni. Învățam

atât de bine încât am terminat materia mult mai repede. Profesorului meu nu-i venea să creadă cât de talentat eram. Bineînțeles, nu mergeam deloc la biserică.

Atunci am cunoscut un prieten cu care încă sunt în contact și care m-a ajutat în viața spirituală. N. era un băiat ca și mine, cu căutări duhovnicești. Făcea kung-fu, voia să facă yoga și să călătorească în India, unde credea că trăiesc oameni care au ajuns la înalte măhuri duhovnicești.

Împreună am început să căutăm oameni duhovnicești, citeam Bhagavad Gita, căutam ce este yoga și ce sunt religiile orientale. Am făcut și tai-chi, dar mai mult m-am ocupat cu yoga și cu filosofia orientală, citindu-i pe Krishnamurti și pe Bhagwan Rajneesh, Osho.

De când l-am cunoscut pe N., la vârsta de 18 ani, a început aventura mea spirituală. Când am avut 19 ani, am început o relație serioasă cu o fată, care și

ea avea căutări spirituale. Dar atunci mă gândeam mai mult la studiile mele. Visam să devin solist de muzică clasică. În trei ani mi-am terminat studiile. În acești trei ani căutam oameni cu faimă de sfinți, ca să discutăm, ca să ne spunem ceva despre viitor, să vorbim despre sfârșitul lumii, dar totul era confuz în mintea noastră. N-aveam viața spirituală ca să putem pune un bun început. Ne plăcea doar să călătorim, să purtăm discuții filozofice, să cunoaștem oameni, să cunoaștem femei, fără să fim imorali, numai ne plăcea să flirtăm cu fetele. Odată, de Crăciun, am văzut la televizor un material despre un preot care strângea haine vechi, le ducea acasă și, cu ajutorul fiilor săi duhovnicești, le împărțea săracilor. Când l-am văzut, i-am spus lui N. că trebuie să-l găsim neapărat pe acel preot, pentru că este un om al lui Dumnezeu. „Dar nu știm unde stă, mi-a răspuns, știm numai că trăiește în Pireu”. „Nu contează”, am